

Васильків

1

Національний університет «Львівська політехніка»
Інститут економіки та менеджменту
Кафедра обчислювальної математики та програмування

Розрахункова робота № 1
«Написання реферату. Льоля Світлична»
з дисципліни «Інформатика»

Виконала:

студентка групи ОП-11
Васильків В.В.

Прийняв:

Демків І. І.
д.ф-м.н., професор кафедри
обчислювальної математики і
програмування

Львів – 2020

ЗМІСТ

ЗМІСТ	2
ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ:	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1 ЖИТТЄПИС.....	5
1.1 Походження.....	5
1.2 Дитинство	6
1.3 Юність	6
1.4 Зрілість.....	8
1.6 Останні роки	8
РОЗДІЛ 2 ТВОРЧІСТЬ.....	10
2.1 Видання книги	10
2.2 Як характеризували Леоніду Світличну.....	10
2.3 Майбутній чоловік.....	10
2.4 Перша "кругла дата" подружжя	11
ВИСНОВКИ	13
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	14
ДОДАТКИ	15

Васильків

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ:

див. – дивись

ін. – інше

р., рр. – рік, роки

рис. – рисунок

ст. – стаття

С. – Світлична

табл. – таблиця

т.д. – так далі

т.п. – тому подібне

т.ч. – тому числі

теп.час – теперішній час

% – відсоток

ВСТУП

Розрахункова робота є важливим видом контрольної роботи студентів, під час написання якої вони опановують методи та набувають вміння проведення наукового дослідження. За допомогою неї, студент завершує навчальну тему.

Мета: повідомити інших про життєвий шлях Леоніда (Льоля) Світлична, не дуже відомої в теп.часі., до того ж з'являється чудова нагода для наукового самовираження і самоствердження перед однокурсниками і викладачем.

Працюючи над рефератом, студент дістає можливість набути навичок аналізу наукової літератури, опанувати методику наукового дослідження й основи підготовки письмової роботи. Написання навіть невеликого твору на обрану наукову тему, безумовно, сприяє глибшому ознайомленню з науковими матеріалами, сприяє оволодінню цілою низкою корисних навичок, зокрема, умінню самостійно працювати з книгою, допомагає виявити інтерес і визначити коло можливого подальшого наукового зайняття.

Ураховуючи тенденції розвитку та вдосконалення навчального процесу, актуальним є індивідуально-орієнтований підхід в підготовці майбутніх фахівців. За таких умов реферат, як одна із форм індивідуального завдання, є складовою програми дисципліни "Інформатика ".Написання та захист реферату є важливою формою самостійної навчальної діяльності студентів

РОЗДІЛ 1 ЖИТТЄПИС

1.1 Походження

Рисунок 1

Леоніда (Льоля) Світлична. Мені пощастило не раз зустрічатися з цією Великою жінкою, ангелом Великого Івана Світличного. Самодостатня горда особа, не просто інтелігентна киянка з діда-прадіда, а представниця Терещенків без грама меншовартості, периферійності. Її колисала історія України! Судіть самі: в Києві біля гори Хоревия Леоніда Павлівна Терещенко народилася 2 квітня 1924 р. Її тато був тоді студент-архітектором, а мама – домогосподаркою. Хрестили Льолю в церкві Покрови на Солом'янці. Її перші зорові враження – Андріївський собор і двохсотлітня липа, звукові – українські пісні, які дуєтом співали батьки.. [1].

Рідна тітка Льолі була черницею Флорівського монастиря на Подолі. Частенько вони з мамою, тіткою ходили на могилу матері Мазепи (ігумені цього монастиря) і на могили воїнів полку імені Богдана Хмельницького, розстріляних Муравйовим, клали польові квіти.

У 1929 закрили монастир. Світлична казала, що все життя чула дзвін-крик дзвонів, скинутих із дзвіниці. У 1936 скрізь знищували церкви – Богородицю Пирогощу, Богоявленський собор Братства, Церкву Різдва Богородиці, у якій відспівували Шевченка...

Примітка [RbD1]: Андріївський собор- православна церква на честь Святого Андрія у стилі бароко, пам'ятка архітектури та монументального живопису XVIII ст. світового значення у Києві, споруджена за проектом видатного архітектора Бартоломео Растреллі.

Васильків

1.2 Дитинство

Початок шкільної науки збігся з голодомором. Ідучи до школи, бачила померлих. Щоби врятувати дітей від голоду, мати віднесла обручки, срібні ложки і навіть оклад ікони в “Торгсін” (“Торгівля з іноземцями”). Від голоду померли дід і багато родичів. Почалася епідемія тифу.

Після вбивства С.Кірова, що стало приводом для знищення української інтелігенції, почала читати газети; про процес СВУ – Спілки визволення України – чула розмови батьків; заарештовували багатьох знайомих.

1937 рік... Щезають найкращі вчителі, заарештовують батьків багатьох учнів. Дітей забирають у дитячі будинки – під бравурні марші з приводу сталінської конституції. У школу Леоніди перевели паралельний клас з єврейської школи, з'явилися учні з польської та німецької шкіл – у 1938 закривали школи нацменшин [3].

Примітка [RbD2]: Сталінська конституція - основний закон СРСР, прийнятий VIII надзвичайним з'їздом Рад 5 грудня 1936 року, і діяв до 1977 (див. Конституція СРСР 1977 року) року.

1.3 Юність

Передвоєнні роки, фінська війна... Навіть із вузів мобілізують молодь. У старших класах середніх шкіл і вузах впроваджують платню за навчання, хто бідніший – змушений залишити навчання. Черги за продуктами, замаскована карткова система – хліб і молоко в обмеженій кількості розносять по квартирах [1].

Перший день війни застав Леоніду, першокурсницю Будівельного інституту, на геодезичній практиці. Через півтора місяця німецькі війська були під Києвом. Володимирська вулиця біля НКВД засипана

Рисунок 2

Васильків

горілим папером. Усіх старших 16 років ганяли “на окопи”, які ні-мці спокійно обійшли. А за тиждень до приходу німців влада клялася ніколи не здати Києва.
¹20.09.1941 німці ввійшли у Київ. Бабин Яр, голод, грабунки, відправляють на приму-сові роботи в Німеччину. Рятуючись від Німеччини, Леоніда стала студенткою Медичного, потім Гідромеліоративного інститутів – єдиних за німців вузів.

У вересні 1943 німці вигнали залишки населення з Києва. Не було поблизу ні родичів, ні знайомих. Перебувши трохи в гробівці на Байковому цвинтарі, Леоніда з мамою повернулася додому у Фролівський монастир. “Та дорога через порожній Київ, коли будь-хто міг нас убити, – одна з найстрашніших згадок у житті”, – розповідала С.

1944 Леоніда відновилася в Будівельному інституті, що звільнило її від мобілізації як медсестри до війська. Приміщення не опалювалося. Голодні, обідрані – але вчилися. А ще треба було заробляти, бо на стипендію не можна було й хлібини на базарі купити. Особливо важко було під час голоду 1946-47. Трохи рятували “другі гарячі” – каша, яку давали в студентській їдальні, і кварта молока, яку відривала від себе хрещена Леоніди.

У 1948 закінчила інститут і мусила їхати у Красноярськ-20. Аспірантура їй не світила, бо залишалася на окупованій території. Правдами-неправдами залишилася в Києві, проекту-вала київські мости (чи не парадоксально: перебування на окупованій території не стало цьому на заваді). Згодом вступила в аспірантуру Інституту будівельної механіки АН УРСР. Але вдома працювати було ніяк – працювала в “академці” – бібліотеці ім. В.Вернадського. Там познайомила з Іваном СВІТЛИЧНИМ. У 1955 вони збиралися одружитися, але через смерть Іванового батька відклали на рік. Понад три роки жили (точніше, ночували) в кімнатці мами у Фролівському монастирі, де жила ще й сім’я брата – 6 осіб на 14 кв. м.

¹ НКВД - Народний комісаріат внутрішніх справ (НКВС)

Васильків

1.4 Зрілість

Після закінчення аспірантури С. працювала асистентом у Будівельному інституті, Іван – молодшим науковим співробітником в Інституті літератури АН УРСР. Жили тяжко, бо зарплати були мізерні, а потрібно було допомагати матерям. З Івановою жадобою до книжок про якийсь одяг нічого було й думати. Але вони були молодими, були оптимістами. Іван із притаманним йому харизматичним лідерством був завжди в центрі всіх громадських подій. С. ніколи лідером не була, але з притаманною їй з дитинства самостійністю (ще в школі вчи-ла інших) забезпечувала сім'ї надійні тили, була “гарантом будем-перебудем”, як писав у присвяченому їй сонеті Іван. Без такого тилу страждала громадська діяльність, а сімейні не-згоди часто використовував КГБ.

Пережила обшуки 1965, 1969, 1972 рр., 8-місячний арешт чоловіка 1965-66 рр. Після другого його арешту 1972 р. звільнена з викладацької роботи на кафедрі опору матеріалів Будівельного інституту.

Чим могла, допомагала родинам в'язнів. Деякий час С., Віра ЛІСОВА, Михайлина КОЦЮБИНСЬКА були розпорядницями Громадського фонду допомоги політв'язням і їх-нім родинам (фонд О.Солженіцина) в Україні. І, звичайно ж, допомагала морально й матеріально ув'язненим Іванові та Надії СВІТЛИЧНИМ, свекрусі та синові Надії Яремі, якого після арешту матері розшукала в яслах у Ворзелі і передали бабусі на Луганщину [3].

1.6 Останні роки

Вийшовши на пенсію, з червня 1979 р. майже постійно була з Іваном на засланні у с. Усть-Кан Горно-Алтайської обл., з лютого 1980 – у с. Майма. Коли 1981 в Світличного стався інсульт, 9 місяців провела з ним у лікарні, потім 18 місяців до кінця терміну (його, всупереч людським і Божим законам, не

Васильків

комісували) жила з ним у гуртожитку серед алкоголіків і повій. У січні 1983 привезла чоловіка в Київ. Він з трудом пересувався, не міг читати, з труднощами говорив: дружина скоріше вгадувала його думку. З квартири на 5-му поверсі його не можна було вивести на прогулянку – не було ліфта. Починаючи з 1986 З.Красівський щоліта забирав Світличних до себе в м. Моршин. З жовтня 1989 С. не розмовляв і не рухався, потребував особливого догляду. 1991 вдалося обміняти квартиру, та вже було пізно: 25.10.1992 І.Світличний помер.

РОЗДІЛ 2 ТВОРЧІСТЬ

2.1 Видання книги

Підготувала до друку книжку "Серце для куль і для рим", яка вийшла в 1990 році. Після смерті Івана разом із його сестрою Надією Світличною видали книгу його віршів "У мене - тільки слово" і збірник спогадів "Доброокий" (видана в 1998), "Не доходять ненаписані листи" (видана під назвою "Іван Світличний. Голос доби"). Упорядкувала книжку листів І.СВІТЛИЧНОГО (вийшла 2001 р.).

2.2 Як характеризували Леоніду Світличну

Лесь Танюк, учасник правозахисного руху, а нині голова Комітету ВР із питань культури згадує: "Це була дуже світла Людина. Вона цементувала всю дисидентську "діаспору", виконувала величезну роботу. Леоніда Павлівна, як і Оксана Яківна Мешко, належать до тих фундаментальних жінок, без яких український інтелектуальний рух опору не міг відбутись.

Богдан Горинь так характеризував Леоніду Світличну: "Вона знала, що таке нестатки, матеріальна скрута, і ніколи не знала, що таке матеріальний добробут, розкіш".

2.3 Майбутній чоловік

З майбутнім чоловіком, Іваном Світличним, познайомилась у бібліотеці ім. Вернадського. У 1956 році вони одружилися. Жили тяжко, бо зарплати були мізерні, а потрібно було допомагати матерям. З Івановою жадобою до книжок про якийсь одяг нічого було й думати. Іван із притаманним йому лідерством був завжди в центрі всіх громадських подій. Леоніда забезпечувала сім'ї

Васильків

надійні тили, була "гарантом будем-перебудем", як писав у присвяченому їй сонеті Іван. Чим могла допомагала родинам політв'язнів. Разом із чоловіком долучилася до дисидентського руху. З Вірою Лісовою та Михайлиною Коцюбинською була розпорядницею фонду Сахарова в Україні. Нарешті вони звили гніздо на четвертому поверсі, під самою стріхою на Уманській, 35. З однієї кімнати на 28 метрів Іван зробив дві; рясно заселив їх книгами, українською керамікою, гравюрами. Стус так писав про штаб-квартиру шістдесятників і тамтешню атмосферу: "Згадую стіни, завантажені книгами – думну сутінь, де добре мислилося і почувалося. Йй-Богу ж, коли є в Києві і найрідніші закамарки, то один з них – там, у ластів'ячому гнізді, під самим дахом".

Ніколи гніздо дисидентів не пустувало: прибульці були з усіх куточків. Хазяїн їх садовив у крісло, говорячи: "Ви тут почитайте, а я тим часом буду Вас культурно обслуговувати". Йшов на кухню й готував підкріплення. Гості могли оглядати книги, архів, де були недруковані твори Калинців, трьох Василів: Симоненка, Стуса, Голобородька; магнітофонні записи. У квартирі існував закон: холодильник, ключ, ліжко, книги – до твоїх послуг, але книги став на місце. Уночі хазяїни укладали гостей у ліжко, самі мостилися на стосах преси...

2.4 Перша "кругла дата" подружжя

Перша "кругла дата" подружжя – 12 травня 1966 р. Іван у слідчому ізоляторі КДБ. Його випустили за браком складу злочину, але роботи учений не міг знайти. 20 років подружнього життя – Іван у таборах. Скільки тоді Льоля витратила здоров'я, щоб знайти викраденого КДБ півторарічного Ярему, сина Надії Світличної! Забрала таки з Ворзельського дитбудинку. 25 років, "срібне

Васильків

весілля", Іван на засланні на Гірському Алтаї. У нього інсульт, клінічна смерть. Вона ж 9 місяців провела з ним у лікарні, працювала санітаркою, а ще – на кухні в сільській лікарні, де Івана оперували. Коли він уже міг жити у виділеному йому гуртожитку, над його ліжком висіла карта Радянського Союзу: Іван просив позначити на ній місця, де сидять його товариші. З великим зусиллям говорив, посміхаючись: дивись, Льолю, українці окупували цілий Сибір! Коли в січні 1983 р. його звільнили, додому мусив повертатися поїздом, не міг летіти літаком. Вони з Льолею тиждень їхали з пересадками.

Дружина Світличного залишилася вірна девізові, за яким жив її чоловік, девізові зека: "Не вір, не бійся, не проси!". Вона не звернулася до Спілки письменників, щоб їм надали краще помешкання. Малесеньке помешкання Світличних було на четвертому поверсі в будинку без ліфту, тому навіть не було можливості вивозити Івана на прогулянку, на повітря.

30 років подружнього життя ледь згадали, бо Іван був важко хворим.

Упродовж 11 років і 2 місяців її час був розписаний за хвилинами. Льоля читала йому листи, варила дієтичну кашу, робила уколи, купала й одягала, поїла з ложечки, мов немовля, й витирала сльози, як маленькій дитині... Вона майже не спала, бо ночами Івана мучили корчі і він кричав криком смертельно пораненого звіра. Удень, коли приходили, як і колись, друзі, багато справжніх, щирих, відданих друзів, він – той, хто знав в оригіналі Беранже, хто створив словник синонімів, хто написав десятки талановитих віршів й серйозних літературознавчих праць, силувався щось сказати й не міг. І плакав, а поглядом чи потиском руки просив Льолю продовжити його думку. І вона підхоплювала його звуки, розвивала в слова, речення, цілу розповідь. Іван переставав плакати й схвально хитав головою. А за три роки перед смертю Іван цілком втратив мову, був повністю паралізований. І вона йшла за двох. У старенькій радянській одежині, у Іванових шкарпетках, із торбинкою йшла Києвом княгиня. [2]

ВИСНОВКИ

У процесі виконання роботи її мета була досягнута, а завдання вирішені. У роботі були проаналізовані основні джерела по темі дослідження реферату на тему: “Льоля Світлична”. В розрахунковій роботі були розкриті основні положення теорії на прикладі її життєпису, особистого життя та творчості.

Перспективи дослідження даної теми полягають у необхідності дослідження методів мотивації персоналу, особливостей оптимізації витрат на мотивацію. При цьому завжди слід пам'ятати, що мотивований працівник краще використовує свої здібності, нові можливості технічні засоби, що призводить до отримання бажаного результату і більш ефективній роботі всієї організації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- 1 https://uahistory.com/topics/famous_people/2662
- 2 <http://museum.khpg.org/index.php?id=1121766882>
- 3 <https://uamodna.com/articles/ljolya-svitlychna/>
- 4 https://uk.wikipedia.org/wiki/Світлична_Леоніда_Павлівна

ДОДАТКИ

Рисунок 3

Рисунок 4